

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975278021440/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

stræde, at staa hende hos, når Herrens Time kom, når Forløsningen slundede, og Sjælens hvide Due atter kom til Syne over Syndens dybe Morads. Ti han troede ikke mer på hin terminus, de havde lært ham ved Halles Universitet; han kunde ikke tro den, han havde sluppet den efter svære Kampe, efter megen Gru for at han blødagtigen skød sit eget brændende Hjærte ind i Guds Rådslagning. Efter mange Knæfald for den ukrænkelige Gud havde han øjnet den blodige Helt, der sprængte Helvedes Porte, der besøgte selv de Fordømtes Mærke, endsige de Nulevende, om hvem Häbet aldrig kunde blive om, for hvem ingen terminus salutis gives.

Og på sit Kammer, på det nøgne og kolde Gulv, med Panden mod den hårde Sengekant, mens Søsterens og de andre Kvinders drukne Latter og Mændenes geje Skrig klukkede og skingrede op til ham, lå han de lange Vinternætter og stred med sin Gud, stred sig fra hans Kjortelsøm op til hans Knæ, op i hans Skød, ind i hans Hjærte, at frelse sin Søster, hans Forældres Barn, den lille Christine — ikke for dette Liv, hvis sidste Bærmedråbe snart var lømt, men for det nye, hvor alt skal fornyes og dugges i Evigheds Bad. Først ud på Morgenstunden, når der omsider var blevet stille dernede, sank han, gysende og stiv, hen i et kort Blund, hvorunder Forældrene viste sig for ham, Hånd i Hånd, hvide, men ranke, som når de Søndag Morgen trådte ud over Tærsklen til Sommerens Gudstjeneste under Valneddekronerne.

I en Krans af Hjemlandets Skove stod de og lovede ham snarlig Løn, om han holdt ud, og vinkede ham Farvel og forsvandt.

Men — for de Salige er jo tusinde År kun én Dag, og Tiden blev ikke kort, men lang, og Eberhard måtte stadig bo i Skøgernes Hus i Pistolstræde.

Men da sendtes der ham en Medhjælp, en lille Broder i Kampen for at frelse Søsteren, ja alle Søstre og lede deres Gang til Faderhuset — en lille Solstråle ind i det sølle Kammer, et mildt Bud fra Herren, at han så hans Kamp og ikke havde glemt ham.

Et Barn kom til ham, et Barn fødtes dér i Huset, hvor Herrens Forbandelse og Velsignelse over Menne-